

Λουπέλιους

1. Η Συνάντηση με τη Σχολή

Ήταν αργά το πρωί. Διέσχιζα έναν πλούσιο δρόμο, γεμάτο παλαιοπωλεία. Ο ζεστός ήλιος στις πλάτες μου έμοιαζε να με σπρώχνει προς το άνοιγμα που διακρινόταν στο βάθος. Συνειδητοποίησα ότι περπατούσα βιαστικά, λες και πήγαινα σε κάποιο ραντεβού. Δεν γνώριζα όμως ούτε πού ήταν το ραντεβού, ούτε με ποιον. Το πεζοδρόμιο που είχα πάρει με έβγαλε στο *dehors* μιας ιταλικής καφετέριας, και το άνοιγμα που έβλεπα ήταν τελικά μια μεγάλη πλατεία, από τις ωραιότερες που είχα δει ποτέ. Ο Dreamer καθόταν σ' ένα τραπέζακι. Γύρω Του ένα μικρό τσούρμο σερβιτόρων, περίμεναν ευλαβικά ν' ακούσουν τις υποδείξεις Του. Έφτασα τη στιγμή που έφερναν κοντά Του ένα ακόμα τραπέζακι, κι έψαχναν χώρο να τοποθετήσουν το περιεχόμενο δύο μεγάλων δίσκων. Η ατμόσφαιρα αφθονίας τον συνόδευε πάντα. Αναζητούσε την τελειότητα σε κάθε λεπτομέρεια, κι αγαπούσε την αφθονία, αλλά στη στάση Του διακρινόταν πάντα η εγκράτεια ενός Μακεδόνα πολεμιστή. Η δίαιτά Του βέβαια, υπερέβαινε κατά πολύ την ολιγάρκεια.

Φαινόταν χαρούμενος που με ξανάβλεπε. Μ' ένα απλό νεύμα, χωρίς τυπικότητες, με χαιρέτησε και με κάλεσε να καθίσω.

Από κείνη τη στιγμή, η προσοχή του Dreamer φάνηκε να στρέφεται ολοκληρωτικά στα κάθε λογής γλυκά και λιχουδιές που ήταν παρατεταγμένα στα τραπέζακια.

Τον έβλεπα για πρώτη φορά μετά τη συνάντηση στο Μαρακές. Περίμενα

με ανυπομονησία αυτή τη στιγμή. Τώρα, μπροστά Του, χίλιες ερωτήσεις κατέκλυζαν το μυαλό μου. Μερικά απ' αυτά τα προβλήματα αντηχούσαν επί αιώνες, είχαν διασχίσει ολόκληρη την ανθρώπινη ιστορία χωρίς να βρουν απάντηση. Θρησκείες, φιλοσοφικές σχολές και προφητικές παραδόσεις, γενιές επιστημόνων, ερευνητών, φιλοσόφων και ασκητών, μάταια είχαν προσπαθήσει να δώσουν λύσεις. Αναλογίστηκα ότι, ο σύγχρονος άνθρωπος, τελευταίος κρίκος αυτής της υπερχιλιετούς έρευνας, βρίσκεται ακόμα γυμνός μπροστά στο αίνιγμα της ύπαρξής του, σαν τον Οιδίποδα μπροστά στη Σφίγγα.

Μας σέρβριαν το τσάι. Ο Dreamer ακολούθησε με ιδιαίτερη φροντίδα τις λεπτομέρειες του σερβιρίσματος, καθοδηγώντας τους σερβιτόρους σύμφωνα με μια τελετουργία που μόνο Εκείνος γνώριζε. Το φαγητό δεν το ακούμπησε σχεδόν καθόλου.

Ο Dreamer φαινόταν να τρέφεται απ' την ίδια Του την αφοσίωση, από τις εντυπώσεις, την αρμονία και το ρυθμό της παραμικρής κίνησης.

Μετά το τσάι ακολούθησε μια μεγάλη παύση. Περίμενα με ανυπομονησία να αρχίσει να μιλάει. Στο μεταξύ είχα ανοίξει το σημειωματάριο, και είχα δίπλα μου και ένα στυλό. Όταν ήχησε ξανά η φωνή Του είχε έναν επιβλητικό τόνο. *«Δίπλα Μου θα μπορέσεις να ξεφύγεις από την άκαμπτη μοίρα σου – είτε – κοντά Μου θα μπορέσεις να σπάσεις το μηχανικό κύκλο των συνηθειών σου, των αισθημάτων ενοχής σου... Δίπλα Μου θα πρέπει να απαρνηθείς την αμφιβολία, το φόβο, τις καταστροφικές σου σκέψεις... θα πρέπει να εγκαταλείψεις το ψέμα, που σε δένει με τη θανατερή περιγραφή της ύπαρξης.*

Για ν' αλλάξεις, θα πρέπει να πολεμήσεις τον προγραμματισμό σου! – επέμεινε – θα πρέπει να ανατρέψεις την οπτική σου. Μόνο έτσι και μέσα από μια πολυετή εργασία, θα μπορέσεις ν' αλλάξεις το πεπρωμένο σου... Ένας άνθρωπος, μόνος του, δεν θα τα κατάφερνε ποτέ. Χρειάζεται μια Σχολή».

Από την έμφαση που έδωσε στη λέξη 'σχολή' και το περιεχόμενο της πρότασης, αντιλήφθηκα ότι υπήρχε και κάποια άλλη σημασία, πέρα από την κοινή. Ήταν σαν να την άκουγα για πρώτη φορά. Ανακάλυψα μια νέα δύναμη σ' αυτή τη λέξη, και τη γλυκύτητα μιας ξεχασμένης υπόσχεσης. Μια σκέψη διέσχισε το Είναι μου, σαν ανατριχίλα, ξεπηδώντας από τα χείλη μου. «Τι είναι η Σχολή;», ρώτησα. Η φωνή μου έτρεμε, κι εγώ ο ίδιος ένιωσα κατάπληκτος απ' την ακατανόητη συγκίνηση.

«Η 'Σχολή' είναι το ταξίδι της επιστροφής» είπε ο Dreamer. Τα σκούρα μάτια Του ακτινοβολούσαν μια κρυφή χαρά:

*The School is the quantum leap from multitude into integrity,
From conflictuality into harmony,
From slavery into freedom.⁽¹⁾*

«Το ν' ανακαλύψεις τη Σχολή σημαίνει ότι δένεσαι στ' όνειρο' με έναν ασάβινο κάβο... σημαίνει να μπορείς να προσεγγίζεις τα υψηλότερα σημεία της υπευθυνότητας.

Μόνο λίγοι ανάμεσα σε λίγους μπορούν ν' αντέξουν μια τέτοια συνάντηση», κατέληξε. Εκείνες οι λέξεις, το βλέμμα Του, απελευθέρωσαν κάποιο εγκλωβισμένο μηχανισμό. Ένωσα στο σώμα μου το μηχανικό τίναγμα ενός γραναζιού που απελευθερώνεται. Με το διαπεραστικό πόνο μιας μεταμέλειας, συνειδητοποίησα την ανηθικότητα του ότι έζησα για χρόνια και χρόνια 'μακριά απ' το σπίτι' και συγκλονίστηκα από το θαύμα ότι τώρα βρισκόμουν μπροστά σε κάτι, σε κάποιον, που έψαχνα απελπισμένα.

«Πώς γίνεται να βρούμε τη Σχολή;» ρώτησα χαμηλόφωνα, με κατάνυξη, νιώθοντας ότι συνέβαινε κάτι το εξαιρετικό.

«Μη φοβάσαι... η Σχολή θα σε βρει» απάντησε ο Dreamer. Έπειτα, βλέποντας τη σύγχυσή μου, μετρίασε τη λακωνικότητα της απάντησης και πρόσθεσε: «Όταν ένας άνθρωπος είναι αθεράπευτα απογοητευμένος από τη ζωή του... Όταν συνειδητοποιεί την ατέλειά του, την ανικανότητά του, όταν η ύπαρξη τον σφίγγει σ' έναν κλοιό έτσι που να μην μπορεί ν' ανασάνει, μόνο τότε... εμφανίζεται... η Σχολή».

2. «Τον κόσμο μάς τον αφηγήθηκαν»

Καθισμένος στην καφετέρια εκείνης της άγνωστης πόλης, Τον άκουγα γεμίζοντας πολλές σελίδες με σημειώσεις. Είχα την αίσθηση ότι η μαθητεία μου, που ξεκίνησε σε εκείνο το ξεχωριστό σπίτι, και συνεχίστηκε στο Μαρακές, ακολουθούσε μια μυστική διαπαιδαγώγηση, τις γραμμές ενός σχεδίου που δεν διακόπηκε ποτέ.

«Η συνάντηση με τη 'Σχολή' είναι το πιο εξαιρετικό γεγονός στη ζωή ενός ανθρώπου... η μοναδική ευκαιρία για να ξεφύγει από την κοινή ύπνωση – έλεγε στον επίλογό Του ο Dreamer – για να συνειδητοποιήσει πως όλα αυτά που βλέπει και τον περιβάλλουν, δεν είναι ο κόσμος... αλλά μόνο μια περιγραφή».

«Ναι, αλλά εγώ Σε ακούω, αγγίζω αυτό το τραπέζι... βλέπω τον κόσμο που περνάει... ξέρω ότι ο καθένας από αυτούς τους ανθρώπους έχει μια προ-

σωπική ζωή, μια δουλειά, μια οικογένεια... πώς γίνεται να είναι όλα μια περιγραφή, μια δικιά μου οπτασία;»

«Οι εικόνες που συλλέγονται από τον αμφιβληστροειδή χιτώνα δεν είναι ο κόσμος, αλλά η αφήγησή του – απάντησε λακωνικά ο Dreamer – τον κόσμο στον περιέγραψαν».

Ο θαυμασμός για όσα άκουγα, ξεπεράστηκε από ένα μεγαλύτερο θαυμασμό όταν τον άκουσα να προσθέτει ψιθυριστά: *«Ο πραγματικός δημιουργός της πραγματικότητας που σε περιβάλλει είσαι εσύ!... μόνο που το έχεις ξεχάσει...».*

«Τι έχω ξεχάσει;» ρώτησα. Μια διάθεση εχθρότητας στη φωνή μου, έδειχνε ότι μεγάλωνε η απόσταση ανάμεσά μας.

«Εσύ είσαι η αιτία για όλα και για κάθε τι. Κάποια μέρα, όταν θα έχεις θεραπευτεί, θα ξέρεις ότι εσύ είσαι οι ρίζες του κόσμου. Ο κόσμος σε χρειάζεται για να υπάρχει... Ξέχασες ότι είσαι ο δημιουργός, ο επινοητής, και έγινες η σκιά της ίδιας σου της δημιουργίας». Ο τόνος Του, κατάργησε εκείνο το χάσμα πριν ακόμα γεννηθεί και με ξανάβαλε στη γραμμή, σαν ένα μαθητούδι.

«Ο κόσμος είναι υποκειμενικός, προσωπικός!... Είναι η απατηλή αντανάκλαση του εαυτού μας... Οπτασία και πραγματικότητα είναι το ίδιο ακριβώς πράγμα, αυτό που τα χωρίζει είναι απλά ο 'παράγοντας χρόνος'...»

Θα ήθελα ν' απαντήσω ναι. Να δεχθώ την άποψή Του. Κι ωστόσο, κάτι μέσα μου αντιστεκόταν. Η λογική μου αμφιταλαντευόταν, αλλά δεν υποχωρούσε. Πώς ήταν δυνατόν να βρισκόμαστε μπροστά στο ίδιο αντικείμενο, θέα, συμβάν ή πρόσωπο, και να έχουμε διαφορετικές απόψεις;

«Θα υπάρχει πάντως μια αντικειμενική πραγματικότητα! – ισχυρίστηκα για να υποστηρίξω τις πεποιθήσεις που ανέκαθεν είχα – Άλλωστε, ένα πράγμα δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο από αυτό που είναι...».

Προσπαθούσα ακόμα να υπερασπίσω τα πιστεύω 'μου', αλλά ήξερα ότι, όσο και αν ήταν ριζωμένα, δεν θα άντεχαν. Ήταν γραπτό να ανατραπούν μόλις θα έρχονταν σε επαφή με την οπτική του Dreamer. Και αυτή τη φορά, όπως όλες τις άλλες φορές, θα επαληθευόταν ο απρόβλεπτος οiwόνος: εκείνο το κλικ στην κατανόηση, που δίπλα Του συνέβαινε αναπόφευκτα, χωρίς να μπορείς να προβλέψεις πότε και πώς. Επιθυμούσα και φοβόμουν αυτή τη μετάλλαξη. Όταν τελικά συνέβαινε, ένιωθα τα τείχη του εαυτού μου ν' ανοίγουν υπέρμετρα, για να κάνουν χώρο σε μια πιο διάφανη, πιο ελεύθερη, πιο ευφυή οπτική του κόσμου.

Βλέποντας ότι ήμουν ακόμα αμήχανος, εξαπέλυσε κι άλλο ένα αποφασιστικό χτύπημα με τον κριό στην περιγραφή του κόσμου, προσθέτοντας:

«Εμείς μπορούμε να δούμε μόνο αυτό που είμαστε!». Έπειτα, με το απαράμιλλο χιούμορ Του, που πλησίαζε ελαφρώς στο σαρκασμό, δήλωσε: «Εάν ένας κλέφτης συναντούσε έναν άγιο θα έβλεπε μόνο τις τσέπες του».

Αυτή η *boutade*⁽²⁾ μου ήταν πολύ διαφωτιστική, κι έκατσα να φαντάζομαι για λίγο εκείνη την κωμική και επιμορφωτική εικόνα. Αλλά ο Dreamer, με σοβαρό ύφος, συνέχισε την ομιλία Του, λες κι εκείνη η παρένθεση, όσο μικρή κι αν ήταν, Τον έκανε να καθυστερήσει ή να αποκλίνει υπερβολικά απ' το θέμα της συνάντησής μας.

«Μόνο η συνάντηση με τη Σχολή μπορεί να μας επιτρέψει να ξεφύγουμε από την ακαμψία μιας καθημερινής ζωής.»

Μονάχα η 'δουλειά της σχολής' μπορεί να μας επιτρέψει κάποτε να 'δούμε' τον κόσμο, πέρα από την ψεύτικη περιγραφή του.

Μονάχα ένας 'άνθρωπος της σχολής' θα μπορέσει μια μέρα να προσεγγίσει μια αρμονική οπτική, μια κατάσταση τελείωσης. Και μόνο μια αρμονική και ολοκληρωμένη οπτική θα μπορέσει να θεραπεύσει τον κόσμο».

3. Η Σχολή της ανατροπής

Ο Dreamer μου αποκάλυψε πως ανέκαθεν υπήρχαν Σχολές για σπουδαίους ανθρώπους, σε όλους τους πολιτισμούς. Αυτές οι 'σχολές', πέρα από τις φιλοσοφικές και πολιτιστικές διαφορές, που φαινόταν πως τις διέκριναν, στην πραγματικότητα ήταν μια και μόνο Σχολή. Η φωνή της είχε παραμείνει ίδια χωρίς αλλαγές, η σκέψη της είχε διασχίσει όλες τις εποχές, κι όλους τους πολιτισμούς. Αυτή τη Σχολή Εκείνος την αποκαλούσε «Σχολή του Είναι»: ένα παγκόσμιο εργαστήριο ονειροπόλων, όπου οραματιστές, διαφωτισμένοι ουτοπιστές, ανέκαθεν καλλιεργούσαν το σκοπό τους.

Ο Dreamer την αποκάλεσε επίσης «Μια Σχολή μεταμόρφωσης», και σώπασε. Εισέπνευσε δυνατά το άρωμα που ανέδινε το τσάι Του, κι έπειτα συμπλήρωσε ψιθυριστά: «*Η Σχολή των Θεών . . . όπου, πριν μπορέσεις ακόμα να κυβερνήσεις τους άλλους, μαθαίνεις να κυβερνάς τον εαυτό σου*». Η φωνή Του μου έφερε ρίγη. Είχε μετατραπεί σε σφύριγμα, σε εμβατήριο ενός στρατιώτη στον πόλεμο. «*Μια Σχολή ανατροπής – είπε – όπου αναποδογυρίζονται πεποιθήσεις και ιδέες . . . και πριν από κάθε άλλη, η ιδέα του αμείλικτου θανάτου. Ο θάνατος είναι αντίσταση στην αλήθεια, στην αρμονία, στην ομορφιά. Ο θάνατος καταστρέφει ο,τιδήποτε δεν είναι ικανό να γίνει αλήθεια. Εάν είμαστε αληθινοί σε κάθε κύτταρο του σώματός μας, δεν θα πεθάνουμε ποτέ*».

Αναλογίστηκα την κλασική παράδοση, πριν την εποχή του Ομήρου, που

χώριζε την ανθρωπότητα σε δύο είδη, εντελώς διαφορετικά μεταξύ τους: απ' τη μια, τους ήρωες, δείγματα μιας ονειροπόλου ανθρωπότητας, άτομα ικανά να πραγματοποιήσουν το αδύνατο, και απ' την άλλη, ένα απροσδιόριστο πλήθος ανθρώπων χωρίς θέληση, χωρίς όνειρα, απρόσωπο. Οι μεν, καθοδηγούμενοι από το Πεπρωμένο, είχαν προορισμό τη μεγάλη προσωπική περιπέτεια· οι δε, με προορισμό μια ασήμαντη ζωή, ζούσαν κάτω από τους νόμους της τύχης και της σύμπτωσης.

Η ιδέα ότι οι μεγάλοι μύθοι των μακρινών εποχών, στην πραγματικότητα αφηγούνταν τα κατορθώματα των ανθρώπων που είχαν ανακαλύψει τη 'Σχολή', διαφώτισε τη σκέψη μου. Οι περιπέτειές τους, οι αναμετρήσεις με τέρατα και γίγαντες, που τραγούδησαν περιπλανώμενοι αιδοί, ήταν οι στάσεις του «ταξιδιού της επιστροφής», ενός ταξιδιού μέσα στην ψυχολογία του καθενός, στις δαιδαλώδεις διαδρομές, στα πιο μυστικά σημεία τού Είναι. Ο Dreamer μου εξήγησε ότι στις πιο απόκρυφες περιοχές της ύπαρξης, εκεί που φανερώνονται τα αρνητικά συναισθήματα και κυλάει η λήθη των καταστρεπτικών σκέψεων, των αισθημάτων ενοχής . . . ακριβώς εκεί βρίσκεται η πηγή όλων εκείνων των τεράτων, η πηγή των χυδαιοτήτων, των θανάτων, της κάθε μας πτώσης. . .

«Πρέπει καταρχάς να βρεις τον εχθρό μέσα στο σώμα σου. Κι όταν θα τον έχεις ζετρωπάσει θα τον βρίσκεις μπροστά σου ολοένα και πιο ύπουλο, πιο ισχυρό... πιο ανελέητο. Ο ανταγωνιστής μεγαλώνει μαζί με σένα!... Δεν υπάρχουν χιλιάδες εχθροί, μα μόνο ένας, και η νίκη είναι μόνο μια... ενάντια στον εαυτό σου.

Το «ταξίδι της επιστροφής» για έναν άνθρωπο, είναι η μεγάλη ευκαιρία να θεραπεύσει το παρελθόν του» είπε, και με το βλέμμα του, αργά, διέσχισε την πλατεία με τις δίδυμες εκκλησίες, τα αρχοντικά, τα αγάλματα γύρω από τον αρχαίο οβελίσκο· παρατήρησε το πλήθος που την πλημμύριζε.

«Ο κόσμος είναι το παρελθόν – ισχυρίστηκε, δημιουργώντας έναν από τους πιο αξιοθαύμαστους αφορισμούς του – Οποιοδήποτε συναντήσεις, ο,τιδήποτε συναντήσεις είναι πάντα το παρελθόν. Ακόμα και αν εμφανιστεί μπροστά σου αυτή τη στιγμή, αυτό που βλέπεις κι αγγίζεις είναι μονάχα η υλοποίηση των νοητικών σου καταστάσεων... Past is dust⁽³⁾. Ο κόσμος που βλέπεις κι αγγίζεις αυτή ακριβώς τη στιγμή, είναι η υλοποίηση όλων όσα υπήρξες... Τίποτα δεν θα μπορούσε να συμβεί στη ζωή σου, αν δεν είχε πρώτα λάβει τη συγκατάθεση μέσα στις σκέψεις σου...»

Ο κόσμος είναι σκόνη. Φύσα τη να σκορπιστεί».

Ο Dreamer μετακίνησε λίγο την καρέκλα Του και πήγε να σηκωθεί. Η κί-